

כמו כוכבים הנופלים מן השמיים (והנדנדה עדיין רוקדת את ריקוד השטן)

שיח'ה חליווה

חוט דק ודביק של דם נמשך על האדמה, אך עד מהרה התייבש והותיר רק כתם אדמדם שהעיד על הפצע שהיה. כתם דם נוסף התפשט על בגדה של ג'נאהר סביב בטנה התחתונה. כתם אדום, עגול וגדול. אמה התחננה לריבונו של עולם שהנורא מכול לא התחולל באמת.

הנשים קרצו זו לזו בעורמה נשית שאיש מלבדן לא הבין. הבנות התחבאו מאחורי מבוכת הבתולים והבנים חמקו בקלילות מהעניין הזה, שרק נשים יודעות להתמודד איתו. אלחפאפה חָסָן, הסבתא, הסתפקה במנוד ראש. איש לא הכיר כמוה את כל הרעות שהסתירה אותה נדנדה מאולתרת ארוורה. החוכמה שלה, שרכשה בשנות חייה הארוכות ובישיבותיה התכופות עם גברי הכפר, הספיקה לה בשביל להבין את מה שאיש מלבדה לא הבין.

הנערים שבילו את רוב ימיהם בחיפוש אחר משחקים במגרש הגרוטאות של ההתנחלות היהודית, אשר השקיפה עליהם מראש ההר, הרכיבו נדנדה מצמיגי ענק של משאית. הם סחבו את הצמיגי בעורמה ובזריזות ממגרש הגרוטאות שהפך לתווך המפריד בין הכפר לבין הציביליזציה, וקשרו אותו בחבלים עבים לעץ אלון ענק. לבסוף טיפסו עליו חמישה או שישה מהם, ושניים דחפו אותם מאחור.

השמיים נראו קרובים, קרובים יותר מהאדמה החולית. הנדנדה התרוממה אל־על, ורגליהם שתלו בין שמיים לארץ חצו את גבולות הכפר. הנדנדה נסקה גבוה כל־כך שההתנחלות היהודית נראתה כאילו היא פרושה תחת רגליהם. זעקות השמחה האקסטטיות שלהם העלו לזיכרון את המעשייה על הג'ינִי, הַשֵּׁד שהשתכן בעץ האלון הזקן.

"זה עץ מכושף," היו הגדולים אומרים כדי להרחיק את הקטנים שישבו מתחת לעץ. ג'נאהר נעצרה עם חברותיה להתבונן בנערים הממריאים גבוה לשמי הכפר. הן התלחשו.

"התנדנדת פעם על נדנדה?"

"לא, אף פעם. גם לי בא להתנדנד כמוהם."

"אני פוחדת. מה יקרה אם ניפול?"

"ניפול מהשמיים, כמו הכוכבים".

"אה..."

עיניהן מדדו את המרחק שהנדנדה חצתה מקצה לקצה, וכל אימת שנסקה לשמיים היו ידיהן אוחזות בשולי בגדיהן.

"ומה יקרה אם השמלה שלי תעוף ברוח?" שאלה אחת מהן בחשש.

צעקות השמחה שמילאו את הכפר עוררו את שובבותן הכבושה. כל תנועה של הנדנדה בין שני קצות השמיים קירבה אותן לעץ החטא.

עמידתה של ג'ואהר הייתה עיקשת בדיוק כמו אופייה. היה ברור כבר שהיא לא תעזוב את המקום בטרם תעלה על הנדנדה. בתוך תוכה ידעה שהנדנדה תוביל אותה אל קצה החרפה, אבל הידיעה לא עצרה בעדה. הרי העזה לרקוד בחתונה של דודתה בין זרים. התוצאה אומנם לא איחרה לבוא, כי באותו ערב כבר נערך כינוס חירום של הגברים במשפחה, והתקבלה ההחלטה הנחרצת לסגור את העניין ולהחזירה מייד לכפר, לחיק החמולה.

בצהריים התפזרו הנערים בין שטחי המרעה הקרובים והרחוקים, נושאים איתם את צידת הרועים.

הנדנדה רקדה את ריקוד השטן מול עיני הנערות. הן עלו, הצטופפו עליה, והחלו לרחף בין שמיים וארץ.

ברוח האמרה "ספק אם יהיה מחר, והשטן אינו נשאר", גם הן לא ידעו אם מחר עוד תהיה להן הזדמנות כזאת.

הנדנדה ריחפה בקלילות בין קצות השמיים. רוח הצהריים הלחה של חודש אפריל נשבה בין אמרות השמלות המעופפות ודגדגה את פלומות ירכיהן. השמיים מעולם לא נראו בהירים כל-כך. האם זה חודש אפריל? האם אלו הם שמי הכפר, או שהנדנדה חצתה אותם כבר וריחפה לשמיים אחרים?

ג'ואהר לחשה באוזן חברתה: "ראית? אמרתי לך שהעץ הזה מכושף".

רעד חלף בגופן, האם ייתכן שהשד של העץ חביב כל-כך?

אבל בטרם סיימה הנדנדה את מסעה בין השמיים – בין אלה המוכרים ואלה שאינם מוכרים – נקרע החבל, והבנות נזרקו לכל עבר. הצמיג הענקי נחת בוואדי, ורק החבל המשיך לרקוד את ריקוד השטן.

הנשים מיהרו, כל אחת לבתה, לבדוק אם נפגעה. אחת חטפה מאמה סטירה פה, ואחרת עלבון שם. רק ג'ואהר המשיכה לשכב, שרועה לבדה על האדמה. היא נפלה רחוק מהעץ, שם ארבו לה אבנים חדות. כשנעמדה בקושי רב נדהמה לגלות שהאבנים מוכתמות בדמה.

היא בחנה את ידיה ורגליה. לא היו עליהן שריטות. מבלי משים מיששה את שיפולי בטנה וגילתה שהם מוכתמים בדם. היא לא חשה שום כאב, אבל הנשים סביבה התנשפו בקולות שהזכירו את הסכין ששחטה את ילדותה. בעבור הנשים הללו, היא לא הייתה

שם. רק נָפְּלָה היה שם, במקום שבו קברה את עצמה.
אוי לאִמָּה.

"יִיבֶשֶׁת את דמי. שאלוהים יִיבֶשׁ את דמך", אמרה לה אִמָּה, והפעם התכוונה לכך
ברצינות. היא ייחלה שדמה יתייבש, שיתייבש ויתאבן.
בצריף בדקה אותה אִמָּה בנוכחות אלחבאֶבָה חֶסֶן. לבסוף פלטה אנחת רווחה, שכן
הפצע העמוק נמצא בין ירכיה. אלחבאֶבָה הניחה עליו קפה טחון, לחצה עד שהדימום
נעצר והודתה לאלוהים.
"אללה חמל עלינו", אמרה האם.

"אלחמדאללה, הילדה לא נפגעה, היא ניצלה", הכריזה אלחבאֶבָה חֶסֶן בקול רם
שהגיע עד לאוזני הנשים.

לאחר ימים אחדים חזרה הנדנדה לנסוק לשמיים. בצהרי היום התפזרו הנערים
בין שטחי המרעה הסמוכים, נושאים את צידת הרועים. לאחר מספר ימים הצטופפו
עליה הנשים, צוחקות ומתגרות בג'יני של העץ. אבל ג'ֵנְאָהָר וחברותיה עמדו מרחוק
והתבוננו. עיניהן מדדו את המרחק בין קצות השמיים, וידיהן הוסיפו לאחוז בחוזקה
בקצות בגדיהן. אלחבאֶבָה חֶסֶן הביטה בהן מרחוק, מנידה בראשה וממלמלת למחרוזת
המִסְפָּחָה שלה, "אללה אל־סֶתָאר", אלוהים הוא נותן המחסה, אללה הוא השומר.

מערבית: יהודה שנהב־שהרבני
עורכת תרגום: מונא אבו בכר
עריכה ספרותית: דפנה רוזנבליט

